

JOSÉ VRIENS

Nooit meer alleen

NOOIT MEER ALLEEN

José Vriens

Nooit meer alleen

Westfriesland

www.kok.nl

NUR 344

ISBN 978 90 205 2970 8

Copyright © 2009 by 'Westfriesland', Hoorn/Kampen

Omslagillustratie: Jack Staller

Omslagontwerp: Van Soelen Communicatie

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PROLOOG

Gina keek een laatste keer in de kist voordat hij definitief zou worden gesloten. Hij lag er nog steeds hetzelfde bij. Alsof hij plotseling van houding zou veranderen, dacht ze en ze onderdrukte een giechel. Ze sloeg haar hand voor haar mond om het te verbergen voor iedereen die vol medeleven naar haar zat te kijken. Zenuwen, dat waren het, niets meer en niets minder. Het was ook niet niks, op je eenendertigste je man begraven. Daar ging je vanzelf gek van doen.

Ze verlegde het bloemstuk van haar ouders iets zodat de tekst op de sjerp beter zichtbaar was. 'Evert, rust zacht. We zullen je nooit vergeten', stond erop. Zo'n nietszeggende tekst, vond ze nu. Hè, wat was ze toch cynisch vandaag, dacht ze geërgerd. Dat hoorde ze niet te zijn. Ze was nu de droevige weduwe die alleen achterbleef met twee kleine kinderen. Ze voelde het handje van hun zoon in de hare. Ramon zou zijn derde verjaardag zonder zijn papa moeten vieren. De kleine Sabine was vorige maand een jaar geworden. Dat had Eef tenminste nog mee mogen maken. Arme kleintjes. Zouden ze beseffen wat er aan de hand was? Dat hun papa nooit meer terug zou komen?

Als een robot ontving Gina de condoleances van mensen die ze goed kende en van mensen die ze nauwelijks kende. Collega's van Eef en een hoge pief van het hoofdkantoor schuifelden voorbij en wensten haar sterkte.

Ook zoiets raars. Waarom moest je in hemelsnaam sterk zijn? Ze wilde niet sterk zijn, ze wilde Eef terug. Hij was haar steun en toeverlaat. Op hem kon ze altijd vertrouwen. Waarom was hij er nu dan niet meer? Sterke Evert, knappe Eef. Evert die altijd met sport en buitenactiviteiten bezig

was geweest. Hardlopen, mountainbiken, bergbeklimmen, kamperen, dat was zijn lust en zijn leven. Hij had er zelfs zijn werk van gemaakt. Zo iemand hoorde niet op zo'n jonge leeftijd te overlijden, zomaar neer te vallen en niet meer bij te komen uit een coma.

'Gina, hoor je me wel?' vroeg de vrouw die naast haar stond.

'Sorry, wat zei je, mam?'

'Na de condoleances ga je maar met ons mee,' zei haar schoonmoeder zacht in haar oor. 'Dan hoef je even nergens voor te zorgen. Blijf maar een paar dagen logeren, dan kun je wat tot rust komen. Dat is voor de kinderen ook beter.'

'Dat wil ik niet, mam. We gaan naar huis, Ramon, Sabine en ik.' De volgende gast stond alweer klaar om haar sterkte toe te wensen zodat ze geen tijd had om verder te praten met haar schoonmoeder. Het was de overbuurvrouw, Jannie Hermans.

'Lieverd, weet dat je altijd bij ons terecht kan,' was het enige dat de oude vrouw zei en ze kuste haar op de wangen. Ze had het er zichtbaar moeilijk mee. Ook haar man, Thomas, schuifelde voorbij. Hij knikte slechts en drukte haar hand, te zeer door emotie overmand om iets uit te kunnen brengen. Thomas en Jannie hadden zelf geen kinderen en hadden hen zo'n beetje geadopteerd vanaf het moment dat Gina en Evert aan de overkant bij hen in de straat waren komen wonen.

Gina keek hen even na terwijl ze het rijtje van familieleden verder afgingen: de ouders van Evert. Haar eigen ouders en broers, Maarten en John en haar jongste zus Margo die de kinderen bezighield.

HOOFDSTUK 1

‘Wat doe je, Gina?’ vroeg Nicole Klarhout, haar schoonmoeder. Ze was, zoals ze altijd deed, langs de achterdeur binnengekomen.

De huiskamer stond letterlijk op zijn kop. Meubels waren naar het midden van de kamer geschoven. Stoelen stonden boven op de tafel en over alles heen lag een beschermende laag doorzichtig plastic.

Gina keek op en streek wat losgeraakte haren naar achter. Ze droeg een oude blauwe tuinbroek, een nog veel ouder, vaalrood shirt en had een grote rode zakdoek om haar donkere haren gebonden zodat ze niet helemaal onder de verf kwamen te zitten.

Gina had er een hekel aan dat haar schoonmoeder steeds onaangekondigd langs de achterdeur kwam. Kennelijk beseftte die vrouw niet dat het niet altijd gelegen kwam, die onverwachte bezoeken.

‘Ik ben aan het verven,’ antwoordde Gina, volkomen overbodig met een grote witkwas in haar handen en kleine verfspatjes op haar gezicht.

‘Aan het verven?’ herhaalde Nicole. ‘Waarom in hemelsnaam? Evert heeft een paar jaar geleden alles behangen. Het zag er toch nog keurig netjes uit?’

Gina wist dat alles wat met Evert te maken had gevoelig lag bij haar schoonmoeder, zelfs als het veranderingen in haar eigen huis betrof. Ze probeerde haar antwoord dan ook zo te formuleren dat het haar niet zou kwetsen.

‘Ik wilde iets anders.’ Bats. Dat was niet erg tactvol.

Wat voor reden moest je hebben om het huis van top tot teen onder handen te nemen? Ze herinnerde zich nog als de dag van gisteren hoe ze het zomergele behang met kleine bloemetjes hadden uitgezocht. Zelf voelde ze veel meer voor een

egale, hele zachte kleur geel. En het liefst geverfde muren. Behang had de neiging te scheuren als je ertegenaan stootte, dat probleem had je met geverfde muren niet.

‘Ik wil niet verven. Dat duurt veel langer. Voordat het overal dekkend is, moet je er minstens twee keer overheen gaan. Behangen gaat gewoon veel sneller en het is schoner,’ had Evert gezegd. Hij was de man van de klusjes in huis. ‘Bovendien is het niet goed voor jou en de baby als je dagenlang in een huis zit met die verflucht.’

Ze was twee maanden zwanger van Sabine. Als compromis had hij het gele behang voorgesteld zodat er toch een deel van haar wens vervuld zou worden.

‘Dat is ook niet zo saai als effen gele muren.’ Hij had midden in de bouwmarkt zijn armen om haar heen geslagen en het puntje van haar neus gekust. ‘Al die gifstoffen om ons heen, dat moet je niet willen, liefje.’

Ze had toegegeven.

‘Je wilde iets anders.’ Nicole snoof veelbetekenend. ‘Hoe kun je nu het werk van onze Evert zomaar vernietigen? Hij heeft zijn ziel en zaligheid in het opknappen van dit huis gelegd.’

‘Nicole, het is behang en verf. Ik verander of vernietig niet de nagedachtenis van Evert. Die zit in mijn hart en in mijn hoofd. Niet in dit behang.’ Alsof hij een kunstwerk van het behangen van de woonkamer had gemaakt, hoe kreeg ze het verzonnen. ‘Ik heb dit behang niet nodig om hem te herinneren hoe hij was.’

‘En de kinderen dan? Denk je niet aan zijn kinderen? Hoef je met hen geen rekening te houden?’

‘Onze kinderen hebben ook geen behang nodig om aan hun vader te denken.’ Nicole kon van zulke dingen een vreselijk drama maken. Besefte ze wel dat Sabine te klein was om zich later nog iets van Eef te herinneren? Anders dan van de

verhalen die ze om zich heen hoorde vertellen? Ramon begreep het misschien iets beter, maar ook hij had zich er als driejarige peuter al snel bij neergelegd dat papa niet meer terugkwam. Kinderen waren zo gemakkelijk als ze zo jong waren. Ze pasten zich haast geruisloos aan de nieuwe situatie aan. Papa kwam hen niet meer op bed leggen met veel gelach, gekietel en spannende verhaaltjes, dat deed mama voortaan.

Nicole stond met over elkaar geslagen armen en een norske blik op haar gebruinde gelaat om zich heen te kijken. Gina had voor de muren gekozen voor wit met een vleugje zalmroze erin zodat het niet te steriel zou worden in huis. Bij de grenen meubels en de donkere natuurstenen vloer, die er al had gelegen toen ze het huis kochten, paste het prima. Het zou de kamer beslist ruimer doen lijken dan met het bloemetjesbehang.

‘Wordt dat het? Ik vind het niks. Het straalt toch niets uit?’ vond Nicole.

Gina doopte de kwast in de verf en klom weer op de trap om verder te gaan schilderen.

‘Het is mijn huis, niet het jouwe.’

‘Jullie huis, dat van Evert en jou,’ verbeterde Nicole haar.

‘Evert zou er geen moeite mee hebben,’ zei Gina, verwoed verder schilderend. Ze zou zich niet van haar werk laten houden door dat bemoeizuchtige mens. Die paar uurtjes die ze rustig kon werken nu de kinderen naar school en naar het kinderdagverblijf waren, moest ze optimaal benutten. Ze had er een paar extra vrije dagen voor opgenomen zodat ze met de vrijdag en het weekend erbij genoeg tijd had om het beneden in ieder geval klaar te krijgen. Over een paar weken vierde Ramon zijn vierde verjaardag. Voor die tijd wilde ze ook de kozijnen nog verven.

‘Dat weet ik zo net nog niet. Ik weet zeker dat hij het een

afschuwelijke kleur zou vinden,' hield Nicole stug vol. 'Nicole, Evert ziet het niet meer,' viel Gina uit. Haar gemoed schoot vol. Tranen persten zich een weg naar buiten. Waarom kon ze haar niet gewoon met rust laten?

'Waarom moet je me daar steeds aan herinneren? Ben ik niet genoeg gestraft met het verlies van mijn enige zoon?' Met een theatraal gebaar zonk ze neer op een krukje en bette haar ogen met een zakdoekje dat inderhaast opgediept was uit haar tas.

Gina zuchtte. Ze wist best dat het verdriet van Nicole echt was, maar waarom moest ze het altijd zo overdrijven? Alsof zij het zo gemakkelijk had zonder Evert. Zij miste hem net zo goed.

Dit eerste jaar was heel zwaar voor haar geweest. Zeker al die dingen die ze voor het eerst alleen moest doen met de kinderen. Al die bijzondere dagen die zo gezellig waren geweest met hun kleine gezinnetje, zoals Sinterklaas, Kerstmis, Pasen. Of heel eenvoudig naar het bos, of naar de speeltuin gaan met de kinderen. Dat moest ze allemaal alleen doen nu. Niets was meer hetzelfde zonder Eef. Overal moest ze er haar eigen draai aan zien te geven. De ene keer lukte dat beter dan de andere keer.

'Het spijt me, mam. Ik wil dit gewoon. Dat kun je toch wel begrijpen? Mijn leven is niet stil blijven staan. Ik wil verder en daar hoort voor mij het schilderen van de woonkamer bij,' trachtte ze op geduldige toon uit te leggen.

Nicole snoof luidruchtig haar neus, stond op en liep met een verongelijkte uitdrukking op haar gezicht naar de voordeur. Ze draaide zich nog een keer om voordat ze de deur achter zich dichttrok.

'Zie ik de kleintjes dit weekend nog?'

'Dat hadden we toch afgesproken? Pa zou ze zaterdagochtend op komen halen.'

HOOFDSTUK 2

Gina liep met haar armen vol mappen over de gang naar haar kantoor toe. Een lange knappe man kwam haar tegemoet, een telefoon aan zijn oor. Hij hield haar staande met een handgebaar.

Mart Staalbouwer had kort blond haar, een zonnebankbruin gezicht met markante trekken, zoals ze een hoekig gelaat in romans nogal eens beschreven. Zijn donkerbruine ogen konden dwars door je heen kijken als je iets verkeerd had gedaan. Bovendien was hij één van de leidinggevenden van het bedrijf. Er waren dan ook maar weinig mensen bij Konings die tegen zijn wensen in durfden te gaan.

‘Ja, prima, Klaas, doe dat maar. Dan zie ik je morgen wel.’ Hij beëindigde het gesprek en keek haar met een glimlach rond zijn mond aan. ‘Eindelijk tref ik je eens een keer alleen,’ begon hij.

Gina rechtte haar rug en keek hem strak aan.

‘Wat is er, Mart?’

Mart leunde ontspannen tegen de muur, met zijn ene hand in zijn broekzak en in de andere zijn telefoon. Hij liet zijn blik keurend over haar gestalte gaan.

‘Je ziet er weer appetijtelijk uit vandaag. Wat vind je ervan als jij en ik eens een keer samen uitgaan? Ik weet een leuke tent waar je heerlijk kunt eten. Op vrijdag hebben ze meestal livemuziek, zodat je ook nog kunt dansen als je daar zin in hebt.’

Appetijtelijk? Wie gebruikte dat woord nog tegenwoordig?

‘Dat lijkt me heel erg leuk, maar niet met jou. Bedankt, ik zal de tip onthouden,’ zei ze en ze liep door naar haar kantoor, Mart verbouwereerd achterlatend. Ze dook giechelend achter het scherm van haar computer weg.

‘Wat is er zo grappig?’ wilde Cindy weten, die samen met

haar het kleine hok bezette dat de benaming ‘kantoor’ nauwelijks verdiende.

‘Mart Staalbouwer. Je had zijn gezicht moeten zien.’

‘Wat? Heeft hij het nu nog niet opgegeven?’

‘Hij geeft nooit op. Volgens hem wint de aanhouder. Of hij heeft zo’n dikke plaat voor zijn kop dat hij nog altijd niet in de gaten heeft dat ik hem echt niet wil.’ Mart maakte er een gewoonte van om haar minstens één keer per week mee uit te vragen, of met haar te flirten. Ze was blij dat ze niet alleen op dit kantoor zat, anders had hij haar vast nog vaker lastiggevallen met zijn charmeoffensief.

‘Ik denk dat het enige wat helpt een nieuwe relatie zal zijn.’ Cindy keek haar vriendin over haar scherm veelbetekenend aan.

‘Kom op, zeg. Die discussie hebben we al vaak genoeg gehad. Daar ben ik nog niet aan toe.’ Buiten het feit dat ze nog vrijwel dagelijks aan Eef dacht, had ze er ook helemaal geen tijd voor. De kinderen eisten al haar aandacht op als ze thuis was. En dat moest ook zo. Ze werkte drie dagen per week, wat betekende dat ze ’s morgens zowel Ramon als Sabine naar het kinderdagverblijf bracht, waarna Ramon door de juf van de buitenschoolse opvang, samen met nog een aantal andere kinderen, naar de basisschool werd gebracht. Om halfzes haalde Gina de kinderen dan weer op. Vanaf die tijd wilde ze er voor hen zijn.

Kort na Everts overlijden hadden zowel haar ouders als die van Evert voorgesteld om de kinderen bij hen te brengen zodat zij Ramon van en naar school konden brengen. Dat wilde Gina zelf niet. De kinderen moesten een bezoek aan hun grootouders als iets leuks blijven zien en niet als een bezoekje aan de oppas. Ze woonden ook te ver weg, dus was het helemaal niet gemakkelijk. Bovendien strookten hun opvattingen over opvoeding vaak net niet met die van haar.

Dat zou botsen vroeg of laat, zeker als de kinderen er hele dagen zouden zijn.

‘Je bent te jong en te knap om nu al alleen te blijven,’ begon Cindy haar koppelingspraatje weer, dat ze sinds een paar maanden regelmatig afstak. Volgens haar was een jaar rouwen om een verloren geliefde lang genoeg. Daarna moest je verdergaan met je leven en nieuwe relaties aangaan.

‘Cindy, als ik klaar ben voor een nieuwe liefde, laat ik het jou als eerste weten,’ beloofde Gina.

‘Als ik het aan jou over moeten laten, ga je pas weer op zoek als Sabine zestien is of zo.’

‘Dan ben ik nog jong genoeg om opnieuw te beginnen.’

‘Lieverd, dan ben je zesenvieftig!’ riep Cindy verontwaardigd uit.

‘Nou en? Madonna is zeker vijftig en die begint voor de derde of vierde keer opnieuw.’

‘Madonna is een popster met heel veel geld. Die kan op iedere straathoek een jonge vent kopen. Geloof maar niet dat dat straks voor ons ook opgaat.’

‘Natuurlijk wel, wij blijven eeuwig jong,’ grijnsde Gina.

‘Morgenavond gaan we weer naar de sportschool, zodat we er strak en fit uit blijven zien, ook al zijn we hoogbejaard.’ De sportschool was het enige wekelijkse uitstapje dat ze erop nahield. Jannie Hermans lette dan op de kinderen.

‘Ik snap jou niet. Je ziet er altijd goed verzorgd uit. Je kleedt je leuk. Waar doe je dat dan voor als er niemand is om je te bewonderen of complimentjes te geven?’

‘Niemand? Noem jij Mart Staalbouwer niemand? Laat hem dat maar niet horen!’ grinnikte Gina. ‘Nee, ik doe het niet voor Mart, voor Willem of voor wie van de mannen dan ook. Ik kleed me voor mezelf leuk aan. Hallo zeg, dat ik een weduwe met kinderen ben betekent toch niet dat ik niet

meer in de spiegel kijk? Ik hoef er toch niet als een slons bij te lopen?’

‘Nee, dat bedoel ik ook niet,’ zei Cindy snel. ‘Natuurlijk moet je jezelf goed blijven verzorgen, dat is juist goed voor je zelfvertrouwen.’

‘O, Cindy, je moest eens weten,’ verzuchtte Gina en ze schudde haar hoofd. ‘Ik doe het omdat ik het idee heb dat Eef me op de één of andere manier nog kan zien. Ik kleed me voor hem leuk aan en voor niemand anders.’ Het kostte haar moeite om dat toe te geven, maar ze wist dat haar geheim bij Cindy veilig zou zijn.

Cindy reikte over het bureau heen naar de hand van Gina en drukte die even. Met een door tranen verstikte stem zei ze: ‘Je hoeft het niet uit te leggen. Ik begrijp het wel.’ Ze zuchtte diep.

De telefoon maakte een einde aan hun gesprek. Gina nam op en was even later in gesprek verwickeld met een Spaanse importeur.

Ze parkeerde haar auto voor het kinderdagverblijf en stapte uit. Het was vijf voor halfzes. Nog net op tijd voordat de deuren zouden sluiten. Marijke stond al vol ongeduld te wachten op de laatste ouders. De vaste late klanten: Gina, die bij normale drukte de rit vanuit de stad naar het dorp binnen een kwartier kon halen, en Ernst, de vader van Anouk en Jesper.

‘Het zat weer goed dicht op de weg,’ begon Ernst, die net een paar seconden na Gina het parkeerterrein opdraaide. Ernst werkte op een advocatenkantoor, ook in de stad.

De kinderen hadden hun ouders al ontdekt en renden vrolijk naar hen toe.

‘Mama, gaan wij met de optocht mee?’ riep Ramon al van verre.

‘Dag lieverds, welke optocht bedoel je?’ vroeg Gina. Ze knuffelde Sabine die haar tengere armpjes om haar hals sloeg.

‘De lampionnenoptocht. Juf Liset heeft een briefje in mijn tas gestopt. Onze hele groep loopt mee,’ ging Ramon verder.

‘Wij ook, papa,’ riep Jesper, die bij Ramon in de groep zat.

Ernst streek met zijn hand door het blonde haar van zijn zoontje.

‘Dat zal wel dan. Ze doen het ieder jaar. Juf Liset is daar heel fanatiek in,’ zei Ernst tegen Gina.

De kinderen stapten in de auto van hun ouders.

‘Hoe gaat het met jou en Marian?’ vroeg Gina.

‘Niet echt geweldig. Marian denkt er serieus over om weg te gaan,’ zei hij op zachte toon. ‘Ze denkt dat het niet goed voor de kinderen zal zijn als we alleen voor hen bij elkaar blijven.’

‘Daar kan ik me iets bij voorstellen. Je zit dan toch steeds bij elkaar op de lip, terwijl je niets meer voor elkaar voelt,’ knikte Gina.

‘Dat geeft ook weer een hoop stress. Kinderen hebben daar hele goede antennes voor en reageren er weer op.’

‘Ik wou dat ze nooit was begonnen met werken,’ gaf Ernst toe. ‘Dan had ze die kerel ook niet ontmoet en was ze nooit vreemdgegaan.’

‘Misschien niet, wie zal het zeggen.’ Gina deed de deur van de auto open. ‘Tot overmorgen, Ernst.’ Ze stapte in en reed door naar de straat waar ze woonden. Morgen was het woensdag en dan was ze vrij. Ze werkte al sinds de geboorte van Ramon op maandag, dinsdag en donderdag. En dat beviel prima. Dankzij een goede levensverzekering was dit gelukkig onveranderd gebleven na Eefs overlijden. Ze hoefde niet meer te werken dan ze wilde.

Ramon kletste onderweg honderduit over wat hij allemaal op school had gedaan. Ze waren een lampion aan het maken voor de optocht die in het dorp gehouden zou worden.

Het uit Amerika overgewaaide Halloween raakte hier ook

langzaam ingeburgerd, bedacht Gina. Nou ja, de kinderen vonden het leuk in ieder geval. Ramon ging sinds een paar weken naar school en vond het allemaal even prachtig wat er gebeurde. Hij wilde overal aan meedoen en stak in zijn enthousiasme vaak genoeg zijn zusje aan. Dat was alleen maar fijn, omdat Sabine het tegenovergestelde was van haar broertje; heel timide en rustig.

‘Mag ik morgen met Sabine ook een lampion maken? Dan kan zij ook meelopen,’ bedacht Ramon.

‘Natuurlijk, morgenmiddag als je vrij bent gaan we dat samen doen,’ zei Gina.

JOSÉ VRIENS

Nooit meer alleen

Gina is nog jong als ze haar man verliest. Ze blijft achter met twee kleine kinderen. Maar ze moet verder en het lukt haar de draad weer op te pakken, met hulp van haar ouders en schoonouders.

De steun die haar schoonouders voor ogen hebben, blijkt echter heel anders dan Gina verwachtte. Vooral Nicole, haar schoonmoeder, heeft er moeite mee dat Gina's leven verdergaat, waar dat van haar zoon ophield. Zeker als Gina een man ontmoet, die meer voor haar zou kunnen worden dan alleen een collega. Op dat moment trekt Nicole aan de noodrem, met grote gevolgen voor iedereen.

José Vriens heeft diverse kinderboeken geschreven en publiceert voor volwassenen onder het pseudoniem Josje Maas. Met *Nooit meer alleen* debuteert zij bij uitgeverij Westfriesland.

ISBN 978 90 205 2970 8 • NUR 344

9 789020 529708